Година I. гр. Варна, 1 юлий 1932 година Брой 2.

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Всичко що се отнася до вестника, да се изпраща до св. Митрополия — Варна, а суми — до свещ. Стефанъ п. Иордановъ, ул. Ц. Асѣнь № 20

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ" въ Варненската и Преславска Епархия

ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ.

Броя 1 левъ | Обявления се приематъ по споразумение | Излиза 2 пѫти на месецъ | Годишенъ абонаментъ 20 лева | Броя 1 левъ

НАШАТА ПРОГРАМА

Споредъ чл. 2 отъ Устава на свещеническитѣ братства въ Царство България, целитѣ на свещеническитѣ братства сѫ: а) да се грижатъ за саморазвитието на членоветѣ си . . . ; б) да се грижатъ за засилване черковния животъ и религиозно-нравственото преуспѣване на православнитѣ християни въ епархията; в) да се грижатъ за развитие и подкрепа на духовната книжнина; г) да взематъ нуждницѣ мѣрки противъ инославнитѣ пропаганди, сектанти, безбожници, хулители на вѣрата и разпространители на суевѣрия; и пр.

Настоятелството на Варненското Епархийско свещеническо братство „Св. Царь Борисъ" презъ текущата година реши да започне издаването на свой печатенъ органъ именно въ изпълнение повеленията на цитирания членъ отъ устава. То мисли, че покрай другитѣ срѣдства съ които си служи, съ единъ достѫпенъ и за свещеници и за християни по съдържание и цена вестникъ като „Християнска Защита", ще може по-успешно да догонва целитѣ на своята организация. Чрезъ своя органъ братството ще се грижи да изнася предъ своитѣ членове и предъ православнитѣ християни въпроси изъ областьта на вѣрата, на християнската нравственость, на православното богослужение, на църковния и общественъ животъ. Ще помѣства статии, бележки, съобщения за дейностьта, целитѣ и срѣдствата на инославнитѣ пропаганди, сектитѣ, безбожието, хулителитѣ на вѣрата и разпространителитѣ на религиозни заблуждения и суевѣрия, за да освѣтли предъ читателитѣ на „Християнска Защита" истината на праотеческата ни вѣра и заблудитѣ на враговетѣ ѝ, та по тоя начинъ да утвърди православнитѣ християни въ спасителната наша вѣра, да ги подбуди къмъ по-силенъ и дѣятеленъ християнски животъ, да ги предпази отъ пагубно лутане подиръ навѣдилитѣ се религиозни пропаганди и сенти, да извика у тѣхъ съзнание на радость и доволство, че отъ рождение сѫ наследили истинската и спасителна православна християнска вѣра. Да имъ посочи чистия изворъ на Христовата вѣра, отъ който да утоляватъ духовната си жажда съ жива вода, за да не тровятъ душитѣ си съ замърсената и преправена съ грѣшкитѣ и заблудитѣ на човѣшния разумъ и страсти духовна ужъ храна, що имъ предлагатъ на всѣка крачка чужди агенти вънъ отъ оградата на Православната църква.

„Християнска Защита" ще има грижа да брани православната вѣра отъ нападнитѣ на сектанти, безбожници и хулители, за да видятъ ония отъ нашитѣ християни, които лекомислено сѫ се увлекли подире имъ, че сѫ на погрѣшенъ пѫть, та да се отвърнатъ отъ тѣхъ и се прибератъ въ лоното на Църквата, както блудния синъ.

Братството се надѣва, че въ трудната задача, съ която се нагърбва, ще намѣри първо Божията подкрепа и следъ това — оная на нашитѣ свещеници и добритѣ християни.

† **Варненский и Преславский Симеонъ.**

Минали работи.

Тия дни прочетохъ двете уводни статии, обнародвани въ в. „Миръ" отъ 27 Юний и въ в. „Зора" отъ 29 сѫщия, и подписани първата отъ г. В. Т. Велчевъ, а втората отъ г. Дан. Крапчевъ. Прочитането на тия статии ми напомни перипетиитѣ на въпроса повдигнатъ презъ 1901 — 1902 г. отъ сърбитѣ за ржкополагането отъ Цариградската Патриаршия на Сърбския архимандритъ Фирмилиянъ за Скопски Митрополитъ. По онова време азъ бѣхъ въ София и изпълнявахъ длъжностьта представитель на покойния Екзархъ Йосифъ и председателствувахъ въ Св. Синодъ.

Искането на Сърбитѣ се посрещна не еднакво отъ тогавашното българско общество. Едни, подъ влиянието на мисъльта, че сърбитѣ сѫ славяни като насъ и, че отъ славянска солидарность трѣбва да не се противимъ на желанието на сърбитѣ, поддържано, както се казваше тогава, и отъ Руситѣ, се съгласяваха да не се прави никаква спънка, за да се удовлетворятъ сърбитѣ. Други, обаче, бѣха на противно мнение, като поддържаха, че нѣма нужда да сѫществува въ Скопие сърбски Митрополитъ, защото цѣлата Скопска Епархия бѣше населена отъ българско население, съ изключение на нѣколко села, наречени „Черногорие", дето, макаръ и да се говореше наречие близко до сърбското, но все пакъ тѣ презъ всичкото време на нашата църковна борба се държаха съ останалата часть на Епархията и никога не бѣха изявили сепаратистически стремления или же тенденции да бѫдатъ съ сърбитѣ. Вънъ отъ това богослужебниятъ езикъ, употрѣбляванъ въ църквитѣ на българскитѣ села и градове, бѣше сѫщия, какъвто и въ черногорието, така че нѣмаше никакъвъ мотивъ, да се ржкополага за Скопие сърбинъ Митрополитъ при наличностьта на сѫществующия тамъ български такъвъ. Това гледище поддържаше по онова време българската църковна власть. Обаче, противницитѣ на това гледище постоянствуваха на своитѣ схващания и не се съгласяваха да взематъ въ внимание това, което другитѣ смѣтаха за справедливо. Това се бѣше проявило дори и въ тогавашното Народно Събрание, дето бѣ повдигнатъ тоя споръ и единъ депутатъ намѣрилъ за добре да каже, че ние не можемъ да се спречкаме съ сърбитѣ за една попска кюлюмавка.

Въ разгара на борбата по тоя въпросъ отъ желание, види се, да се убеди и църковната власть да не поддържа мнение противно на славянската солидарность, бѣхъ повиканъ да се явя въ едно събрание отъ първи наши общественици. Отидохъ. Намѣрихъ тамъ събрани повечето отъ тогавашнитѣ Министри, всички лица, къмъ които хранѣхъ почить и уважение и приятелски чувства и, които въ отношенията си къмъ менъ бѣха всѣкога твърде снизходителни. Не знаехъ за какво бѣхъ повиканъ, но ми се каза, че искали да чуятъ мнението ми по въпроса за Фирмиляновото ржкоположение. Отговорихъ, че сподѣлямъ това, което поддържа църковната власть. Забележиха ми, че правителството било принудено да бѫде внимателно по въпроса, защото отношенията ни съ турското правителство не били добри и можели сме да имаме неприятности съ турцитѣ, та затова не бивало да въоржжаваме сърбитѣ срещу насъ. Нѣмамъ какво да кажа, отговорихъ, за нашитѣ отношения съ турцитѣ. Това е работа на правителството. Но не мисля, че искането на сърбитѣ е справедливо. Защото Скопската Епархия е населена отъ българи, преданни на българската църква. Ако се установи, че тамъ има и сърби, които искатъ да имать свое църковно управление, можемъ да се съгласимъ да имъ се даде епископъ, подведомственъ на българския митрополитъ. Но да приемемъ туку тъй да се ржкополага сърбинъ за Скопски Митрополитъ, не мисля да е нито право, нито полезно. Защото нѣмаше никаква гаранция, че подиръ нѣкоя друга година не ще се повдигне въпросъ, да има сърбски Митрополитъ и въ Велесъ, и Дебъръ, и по нататъкъ. Така се свърши разговора ми по въпроса за Фирмилияна.

Следъ нѣколко време той биде ржкоположенъ въ Енеската Епархия за Скопски Митрополитъ. Обаче, Цариградската Патриаршия се погрижила здраво да огради интереситѣ на нѣколкото цинцарски семейства въ Скопие, които се държеха съ гърцитѣ. Споредъ издавания тогава въ Цариградъ гръцки вестникъ „Константинуполисъ" брой 278 отъ 18 Декемврий 1902 год. Патриаршескиятъ Синодъ въ административното си заседание отъ 17 Декемврий „разгледалъ и одобрилъ сингилията (актътъ), съ която се опредѣлиха и утвърдиха правата на Скопската гръцка община, като община и енория самоуправлявана". Това ще каже, че Цариградската Патриаршия приела да удовлетвори молбата на сърбитѣ да имъ ржкоположи Митрополитъ въ една чисто българска епархия, обаче, въ сѫщото време не оставила туку тъй тамошнитѣ гърци подъ ведомството на новия сръбски Митрополитъ, но взела мѣрки да не се допуща на последния да има каквото и да е вмешателство въ тѣхнитѣ църковни и училищни работи. А ние съ готовность, безъ надлежното съпротивление, оставихме подъ разположението на Фирмилияна цѣла българска епархия и отворихме пѫть на сърбитѣ и за Велесъ и Дебъръ и другитѣ македонски Епархии. Когато Сърбскиятъ Краль Александъръ Обреновичъ бѣше дошълъ въ София, за да посети тогавашния князъ Фердинандъ, покойния Григорий Доростолский и Червенский въ качеството си председателствующъ на Св. Синодъ, счелъ за свой дългъ да му се представи. Краль Александъръ останалъ доволенъ отъ тази вежливость на Григория, но намѣрилъ удобенъ случай да му каже, че българитѣ трѣбвало да помогнатъ на сърбитѣ да имать и тѣ въ Македония Екзархия. *Съ ржкополагането на фирмилияна за Скопски Митрополитъ се положи основния камъкъ на сърбската църква и пропаганда въ Македония.*

Фалимента на болшевизма.

Не да защищавамъ националистическата или комунистическата доктрина пиша тия редове, а да спра вниманието на читателитѣ върху нѣколко общи черти на тия два принципа, за да се види дали е възможно да се хвърли нѣкакъвъ мостъ за сближение между тѣхъ или пропасть дълбока и непроходима ги дѣли.

Тукъ не става дума за шовинистическия ултранационализъмъ, а за оня национализъмъ, който трѣбва да лежи въ основата на всѣка цивилизована държава.

Нека се не забравя, че *национализъмъ*, не значи война, както обикновено обичатъ да го наричатъ известни срѣди у насъ.

Бихъ желалъ тия редове да бѫдатъ внимателно прочетени отъ нашитѣ противници.

Всѣкой индивидъ, както и всѣки колективитетъ, се стреми къмъ щастие. Безъ този миражъ, често пѫти живота би се прекъснал, тъй като мнозина биха се явили въ моментъ на отчаяние да му отрежатъ жицата, ако въ дълбокитѣ гънки на душата имъ не би се подхранвала надеждата за по-добри и по-щастливи дни.

Това щастие обаче всѣкой го разбира по своему, тъй като всѣкой си има своята особена и специфична душевна структура.

Желанието на вѣчно щастие всѣки си го пази като въжделена мечта — въ тайницитѣ на душата си.

За нѣкои хора вишето щастие се състои въ почитането на Бога; за други въ любовьта къмъ родината, на роднитѣ поля и градини; за други въ любовьта къмъ славата, богатството, удоволствията и пр. . .

Ами за народитѣ и коликтивитетитѣ въ що се състои щастието? Въ това ли, да прекатуримъ строя и разрушимъ институции и порядки, които си иматъ своятъ резонъ на сѫществуване? Въ постояннитѣ преследвания, убийства, заточения, хвърляне въ въздуха на църкви, отнимане свободата на индивида да мисли свободно?!

Нима хората се нуждаятъ отъ една подобна луда безмислена и отъ никого желана свобода?

Нима, поклонцитѣ на Karl Marx и Fridrich Engels сѫ щастливи, или носители на щастие?

Що е останало отъ „социализма" на И. Христа?

Где останаха думитѣ му: „Обичай ближния си като себе си"? питатъ тѣ. Да, ние трѣбва да обичаме най-първо тия, които сѫ най-близко до душата ни, до вѣрата и живота ни, и следъ това постепенно да я разширяваме до като обхванемъ цѣлия свѣтъ. Национализма желае мира на цѣлия свѣтъ, миръ траенъ, справедливъ, непоклатимъ, подъ гънкитѣ на който, всѣкоя държава свободно да живѣе и твори блага, създавайки благоденствие за своитѣ граждани.

Това ли вършатъ болшевикитѣ отъ 12 год.?

Не сж ли тѣ, които одушиха всѣка свобода, и посредствомъ терора се налагатъ на всички, които не мислятъ като тѣхъ? Не внесаха ли посредствомъ своето злато смутъ и корупция въ душата на народнитѣ маси и въ насъ и на всѣкаде, гдѣто можаха да стигнатъ тѣхнитѣ агенти „културъ трегери" на болшевишки комунистически сурогатъ?

Не сж ли тѣ, които внесоха скръбь и трауръ въ почти всички руски семейства? Кой може да долови миръ или любовь въ досегашнитѣ имъ действия?

Политика, която не държи смѣтка за народнитѣ интереси, а всичко подчинява на комунистическитѣ утопии и интереси, политика, която преследва и избива интелигенцията на една страна, политика, която се гаври съ християнската вѣра и флагрантно нарушава всички международни договори, недържайки смѣтка за каквато и да е честь и доброволно поети ангажименти, които трѣбва да господстватъ както между народитѣ така и между отдѣлнитѣ лица, една подобна политика, която нѣма нищо свято, можели да се похвали, че работи въ името на човѣщината и интернационализма?

Лозунга на болшевизма е:

„Пролетарии отъ всички страни обединете се".

Но, въ името на що да се обедините? За да стигнете вие и децата ви да мрете отъ гладъ ли? За да хвърляте църквитѣ въ въздуха, или да ги превърнете въ конюшни ли? Да се обидините за да разрушите вѣчнитѣ културни придобивки, изкуството, истинската свобода ли? Идеализма ли? Или що? За да насадите животинския егоизъмъ, мракъ и скръбьта на всѣкаде ли?

Ако тѣхнитѣ учители Карлъ Марксъ и Енгелсъ биха излѣзли изъ гробоветѣ си, и биха видѣли какъ болшевишкитѣ водачи сж ги разбрали и какъ прилагатъ социалистическитѣ имъ принципи, сигурни сме че съ собственитѣ си ржце биха унищожили *Творбата*.

Ако рускитѣ затвори отъ времето на царизма, тъй художествено описани отъ Georg Kennan презъ 1905 г. отнимаха свободата на хиляди граждани, днесъ милиони хора отъ бившата руска империя лежатъ изъ зданитѣ безъ вина и безъ всѣкакъвъ сждъ, работейки като безправни роби изъ сибирскитѣ и други знайни и незнайни полета, за да създадатъ на болшевишкитѣ водачи благоденствия, много по-голѣми отъ тия на държавата.

Провали се една империя. Събори се и потжпка една култура. Опропасти се единъ народъ. Где е Л. Толстой да запѣе скръбьта и тжгата на народа си? Съ кръвьта, що безпощадно се лѣе отъ сатаниститѣ, да запише трагедията на единъ народъ, върху гърба на който болшевизма днесъ прави своитѣ опити?

Дори, и Максимъ Горки, поета на руския пролетариятъ, въ своята книга: *„Една година отъ революцията 1917 год."*, въ най-черни краски описва живота на руския народъ подъ управлението на комунизма. Между другото той казва: че болшевишкитѣ водачи оставили да гниятъ и измиратъ изъ затворитѣ всички ония ценни хора, които сж се борили и дали най-светото си за доброто на демокрацията, като: Бурцевъ, Карташовъ, Бернацки, Коноваловъ, София Панина и др. . .

Да плашимъ съ убийства, затворъ и погромъ хората, които не желаятъ да се присъединятъ къмъ споменатия отъ Троцки маршъ подъ развалинитѣ на Русия, е гавра и цинично безсрамие.

И други видни социалисти като: Jean Jaures, Viviani, Kautszky, остро критикуватъ лудориитѣ на болшевикитѣ. Болшевизма е фалиралъ, защото, стжпка въ краката си най-елементарнитѣ човѣшки принципи; защото той жестоко и непочтително се отнесе и отнася къмъ вѣра и религия. Фалира, защото не цени личностьта и нейнитѣ качества. Гения се ражда — той е личность, а не колективизъмъ. Гдѣто гениалнитѣ способнитѣ и надарени личности не се ценятъ, а колективизма — напредъкъ нѣма. Фалира, защото пожела да приравни всички и да комунизира благата и душитѣ, забравяйки че изравняване такова, каквото го желаятъ тѣ, не може да сжществува въ свѣта, защото самия свѣтъ е единъ комплексъ отъ разнообразности.

Фалира болшевизма, защото учението на Маркса и Енгелса може да се обясни само въ лабаратория, а не въ една страна съ 200 милиона души.

Фалира, защото изравняването и приравняването на душитѣ, съвеститѣ, талантитѣ, работоспособностьта, на богатствата и народитѣ е една *утопия* и, като всѣка утопия, може да живѣе само въ главата на автора или написани на книга — и нищо по-вече.

Да, болшевизма фалира, но той прави отчаяни опити да инфектира цѣлия свѣтъ. Ето защо повелителенъ дългъ е на всички цивилизовани народи да си подадатъ ржка, не да наложатъ абсолютизма и диктатурата, а да възпрепятствуватъ щото тая червена инфекциозна вълна, която се повдига на изтокъ — да се не разлѣе и надъ Европа и надъ цѣлия свѣтъ.

Да бжде свѣтлина!

Протоиерей П. Икономовъ
Варна.

Ab. Alba.

Духътъ на обряда.

Протестантскитѣ сектанти, а следъ тѣхъ — напоследъкъ — и нѣкои изъ между нашитѣ, обичатъ да нападатъ православието и служителитѣ му, че сж били отдали на обряда, като изпустнали духа на учението Христово. И обикновено и неизмѣнно повтарятъ едно и сжщо изречение изъ Св. Евангелие: „Иде часъ, когато истинскитѣ поклоници ще се покланятъ на Отца съ духъ и истина". Това изречение било насочено тъкмо срещу православието и обрядитѣ. Понѣкага сектантитѣ доста искренно т. е. отъ невежество предполагатъ, че *„Обряда е бездушенъ* и че *„вкѣки духъ е правъ духъ"*. Като оставямъ настрана за сега второто предположение, ще разгледамъ съ читателитѣ на „Хр. Защита" първото — т. е. бездушенъ ли е православния обрядъ.

Какво разбираме подъ „бездушенъ обрядъ"? Че обряда е механическо, външно действие, лишено отъ смисъль, безцелно и безрезултатно. Подразбираме още че оня, който извършва обряда така сжщо не влага смисъль, не преследва цель и не чака резултатъ отъ действията си. Ако дадемъ подобно опредѣление въ ржцетѣ на съвременен кой да е психиатъръ и му кажемъ, че сжществуватъ люде, които извършватъ подобни действия, този добросъвестенъ пазитель на общественото благополучие ще се загрижи бързо да намѣри тия хора и да ги постави подъ специалнитѣ грижи на заведения, лѣкуващи такава болесть. Ако — по-нататъкъ — ние съобщимъ на лѣкаря, че и самъ той, доколкото е православенъ християнинъ, кръщанъ и вѣнчанъ, изповѣданъ и причастяванъ, спада въ числото на нуждающитѣ се отъ такъвъ надзоръ и лѣкуване, ние ще можемъ да наблюдаваме интересенъ резултатъ отъ проповѣдьта на сектантитѣ. Нашиятъ православенъ психиатъръ ще се види принуденъ да прави изборъ между религиознитѣ си убеждения и професията си.

Се тъй интересни сж „резултатитѣ" отъ безскруполнитѣ сектантски атаки срещу православието и по отношение на майката, изгубила скжпо чедо, кога ѝ се забранява опѣе покойника си, и на учени... който отива да държи изпит... се забранява да запали свѣщ... съпругата, изпратила младъ мъ... по море, кога ѝ се забранява ... падне на колене предъ запалено... кандило и предъ старата икона ... жгъла. Никаква проповѣдь не мо... убеди радостното сърдце, че не би... очитѣ да блестятъ, бузитѣ да ... леятъ, устата да изричатъ щаст... слова. И никой текстъ не може ... накара скръбната душа да се ... каже отъ естествения изразъ ... скръбьта: отъ сълзитѣ, сключени... ржце, отъ биенето по гърди, пада... по колене и т. н. Отъ тукъ може... да извадимъ първото и най-пр... то опредѣление на обряда: той ... прѣкъ, външенъ изразъ на даде... чувства. Защото отъ естествени... външни прояви на чувството ... организирания, планомѣренъ рел... гиозенъ обрядъ има една мал... крачка. Еднитѣ сж родили други...

Нека допуснемъ, че даденъ текс... отъ Евангелието ни е забрани... строго, да изразяваме съ външ... видими знаци — каквито и да ... тѣ — религиозното си настроен... и да видимъ защо при наличност... на този текстъ, тия външни зна... съ вѣкове пазятъ за себе си широ... мѣсто въ душитѣ на вѣрующи...

Затова, — ще ни отговорятъ ... единъ гласъ, както църковната ис... рия, тъй и религиозната психолог... — защото обряда е *неодходимъ* ... вѣрующия. Необходимъ е по свое... богато въздействие върху човѣ... кото сжщество. Това въздейст... върви по две посоки. Първо ... пжтя на прѣкото психическо вли... ние върху религиозното сжщест... и по пжтя на мистичното и свъ... естествено подпомагане на човѣ...

Не е нужно бозна какво поз... ване принципитѣ на емпирична... психология на болестното състоян... за да разберемъ напр. че не ... едно и сжщо, една майка да ... губи детето си, умрѣло въ пус... нята, дето тя трѣбва са... да го оплаче и опѣе, сама да ... изкопае гроба и да го зарови, и ... да загуби детето си между близ... и познати, които ще сподѣля... скръбьта ѝ, да го внесе въ храма ... да го представи предъ Господа, ... го предаде, още отъ вратата ... своя домъ, на черквата, която ... моли усърдно за него, и сѣка... поема грижата за тази душа, кой... е отлетяла и за това тѣло, което ... трогателна пѣсень трѣбва да се пр... даде на суровата майка земя. ... оня моментъ скръбьта завлад... съзнанието и го ангажира въ д... дена посока, изтъква изъ него сѣк...

Н. В. Гоголь.

Размишления за Божествената литургия).

(2)

Дяконътъ напомня за началото на свещенодействието съ думитѣ: „Благослови, владико!" И свещеникътъ започва съ думитѣ: „Благословенъ е нашиятъ Богъ постоянно, сега, всѣкога и во вѣки вѣковъ", и пристжпва къмъ жертвеника. Цѣлата тази часть отъ службата се състои въ приготвяне потрѣбното за службата, сиречь, да се отдѣли отъ приношенията или хлѣбоветѣ-просфори оня хлѣбъ, който трѣба въ началото да изобразява тѣлото Христово, а после да се пресжществи въ него.

Тъй като цѣлата проскомидия е приготвяне за самата литургия, то и Църквата е съединила съ нея възпоминанието за първоначалния животъ на Христа, който животъ е билъ приготовление за подвизитѣ Му въ свѣта. Тя цѣлата се извършва въ олтаря при затворени врата, при спусната завеса, невидимо за народа, както и цѣлия първоначаленъ животъ на Христа е протекълъ невидимъ (неизвестенъ) за народа. А за молящитѣ се въ това време се четатъ часоветѣ (у насъ утренята. Бел. прев.) — сборъ отъ псалми и молитви, които сж се четѣли отъ християнитѣ въ четири важни за тѣхъ времена на деня: първи часъ, когато се е започвало за християнитѣ утрото; трети часъ, когато е станало съществието на Св. Духъ; шести часъ, когато Спасительтъ на свѣта е билъ прикованъ на кръста; девети часъ, когато Той е предалъ Своя духъ (умрѣлъ на кръста). Тъй като сегашниятъ християнинъ, по липса на време и поради непрекжснати развлечения, не може да извършва тѣзи молитви въ означенитѣ часове, за това тѣ сж съединени и се четатъ сега.

Като приближи до жертвеника, или предложението, което се намира въ една вдлжбнатина на стѣната, северно отъ Св. престолъ, и означаващо пещерата въ Витлеемъ, дѣто се е родилъ Христосъ, свещеникътъ взема една отъ просфоритѣ, за да извади отъ нея часть, която ще стане после тѣло Христово — средата на просфората съ печата, означена съ името на Иисуса Христа. Така той съ това изваждане на хлѣба отъ хлѣбъ означава излизането на плътьта Христова отъ плътьта на Дѣва—раждането на Безплътния въ плъть. И, като си спомня, че се ражда принеслиятъ Себе си въ жертва за цѣлия свѣтъ, свързва неминуемата мисъль за самата жертва и принасянето ѝ и гледа на хлѣба като на агне, принасяно въ жертва, на ножа, съ който трѣба да извади хлѣба, като на жертвенъ, който има форма на копие, съ което било прободено на кръста тѣлото на Спасителя. Сега той не придружава своето действие нито съ думи на Спасителя, нито съ думи на свидетелитѣ, съвременници на случилото се, не се пренася въ миналото,—въ онова време, когато е станало туй принасяне въ жертва, защото то ще стане по-после, въ последнята часть на литургията; и къмъ това, което става въ момента той се обръща съ отдалечъ прозираща мисъль, поради което придружава цѣлото свещенодействие съ думи на пророка Исаия, който отдалечъ, изъ тъмнината на вѣковетѣ е прозиралъ бждащето чудно раждане, жертвоприношение и смърть и е възвестилъ за това съ непостижима яснота. Като забива копието отдесната страна на печата, свещеникътъ казва думитѣ на Исаия: „като овца на заклаване се заведе"; следъ това като забие копието въ лѣвата страна, казва: „И като непорочно агне предъ стригачитѣ си е безгласно, така Той не отваря устата си"; като забива следъ това копието въ горната часть на печата казва: „биде осжденъ за своето смирение". Като забие копието въ долната часть, казва думитѣ на пророка, който се е замислилъ надъ чудния произходъ на осждения Агнецъ,—думитѣ: „А рода Му кой ще изясни?" И следъ това повдига съ копието изрѣзаната среда на хлѣба и казва: „Защото се вдига отъ земята Неговиятъ животъ". И начертава кръстовидно, въ знакъ на Неговата кръстна смърть, върху ... вадената часть отъ хлѣба знакъ ... жертвоприношение (разрѣзва ... късть меката часть на хлѣба-... нецъ), по който после ще се ра... дроби въ време на свещенодейс... вието, като казва: „Принася се ... жертва Божиятъ Агнецъ, който ... взема грѣховетѣ на свѣта, за жи... вота и спасението на свѣта". След... това пробожда съ копието десна... страна на агнеца, дѣто сж буквит... И С (=Иисусъ), като напомня, з... едно съ заклаването на жертвата ... пробождането ребрата на Спасител... което сторилъ съ копие единъ ... войницитѣ при кръста, и казва ... „Единъ отъ войницитѣ прободе ... копие ребрата Му, и ведвага из... лѣзе кръвь и вода. И този, който ... видѣ това, свидѣтелствува, и него... вото свидетелство е истинско".

И тия думи заедно съ това сл... жатъ за знакъ на дякона да нал... въ Св. чаша вино и вода. Като ... лѣе вино и вода заедно въ Св. ча... ша, дяконътъ изпросва благослове... ние отъ свещеника. По такъвъ н... чинъ сж приготвени и виното ... хлѣба, за да се пресжществятъ по... сле въ време на възвишеното св... щенодействие, което предстои ... се извърши.

И въ изпълнение обряда на пъ... вата църква и на светцитѣ отъ пъ... витѣ християни, които винаги с... споменували, при мисъльта за Хр... ста, за всички ония, които сж бил... най-близки до сърдцето Му чре...

друго съдържание и фиксира вниманието само въ дадена точка. Ясно е, че никакви текстове, никаква проповѣдь и доводи отъ разума не могатъ тъй да разпръснатъ страшната мъгла на скръбьта, както деятелното участие въ тази скръбь, изразено по видимъ, реаленъ, осезателенъ начинъ: чрезъ молитва, пѣснопѣние, цѣлование, чрезъ *целесъобразния и смисленъ религиозенъ обрядъ*. Сѫщо такова прѣко психическо влияние се подчертава и при останалитѣ религиозни обряди. Ето ви вѣнчанието. Ако опредѣлимъ брака *само* като договоръ между мѫжъ и жена за общо брачно живѣене, се пакъ тоя договоръ добива друга цена, по-висока трайность и по-дълбоки краски, когато момента на свързването договора се запечати съ тържественость, съ религиозна клетва и мистична обрядность. А вземемъ ли брака въ неговата религиозна сѫщность т. е. като съюзъ между жена и мѫжъ за взаимно духовно подпомагане, за нравствено издигане и духовно съвършенство, подчертаемъ ли тая страна въ брачния съюзъ, която отъ мѫжа и жената трѣбва да пресъздаде едно духовно и физиологично цѣло за борба съ злото — тогава брачния обрядъ добива голѣма висота, става необходимъ и пъленъ съ благотворни последици. Бихъ могълъ, ако мѣстото допущаше, да проследя всички православни обряди, и да подчеркна това благотворно психично въздействие, свойствено на обряда, като се почне отъ паленето свѣщь и каденето съ тамянъ, та се свърши до кръщението.

Е добре, изчерпва ли се значението на обряда само съ тази негова страна? Нуженъ ли е обряда за да може човѣкътъ, който се моли, да влѣзе въ връзка съ Божеството? Божествената помощь за човѣка не може ли непосрѣдно, невидимо и пряко да засѣгне просящия тая помощь? Щомъ вѣрваме въ Евангелието, изглежда че е нуженъ. Библията ни говори, че Богъ създалъ човѣка не съ дума, а *„персть вземъ отъ земли"*. Христосъ съ каль направилъ здрави очитѣ на слѣпия, апостолитѣ чрезъ възлагане рѫце изцѣрявали, вдъхновявали и поставяли църковнослужители.

Спиритиститѣ, за да повикатъ духъ и да влѣзатъ въ връзка съ него, дирятъ материаленъ посрѣдникъ, — маса, която се движи, жена, която изпада въ трансъ, физическо тѣло, което да послужи като апаратъ за сношение съ духа. И до колкото крайнитѣ имъ очаквания заслужаватъ довѣрие и удобрение, — спиритиститѣ сѫ избрали правъ пѫть.

По такъвъ начинъ става ясно и почти безспорно, че обрядътъ, като религиозенъ актъ, е необходимъ както като достѫпенъ за науката благотворенъ психиченъ експериментъ, така и като мистично срѣдство за връзка съ духовни сили и за получаване Божествена помощь. Сега бихме могли да опредѣлимъ обряда тъй:

— Обрядътъ е организиранъ и планомеренъ религиозенъ изразъ на мистично настроение съ благотворни психични и Богоблагодатни послѣдици. (Следва).

Агитациитѣ около бракоразвода въ Англия.

Безработицата, възстанията отъ Индия, разклатения курсъ на лирата, изглежда не тревожатъ толкова обществено внимание въ Англия, колкото кампанията, която нѣколко политически личности и юристи водятъ около реформата за бракоразвода. Голѣмитѣ английски вестници, почти всѣки день помѣстватъ по една статия или декларация, отнасящи се до тоя въпросъ.

Голѣмитѣ пъкъ списания, помѣстватъ цѣли, твърде интересни студий и подробности по тоя въпросъ. Всички обществени слоеве, безъ разлика на класи, открито и смѣло се произнасятъ за или противъ реформата.

Воглаве на противницитѣ на реформата сѫ Епископитѣ на англиканската църква, когато въ противния лагеръ сѫ представители отъ всичкитѣ политически партии, а найдейнитѣ сѫ членки отъ женската работническа партия, както и г. E. Marschall, министръ на правосѫдието.

Трудноститѣ при бракоразвода.

Англичанитѣ обичатъ бракоразвода. Достатъчно е да вземемъ примѣри изъ срѣдата на коронованитѣ глави, за да се убедимъ. Известни ни сѫ отъ историята случкитѣ съ Хенрихъ VIII и Георгъ IV. Много време развода не е можалъ да бѫде осѫщественъ въ Велико-Британия поради силния отпоръ на англиканската църква, противъ всички опити въ това направление.

Действително, англиканскитѣ Епископи бѣха неотстѫпчиви въ това отношение.

До 1857 год. въ Англия бракоразвода трѣбвало да мине презъ парламента, който посредствомъ нѣкакъвъ си специаленъ актъ унищожавалъ брака. На тази дата, благодарение инициативата на двама юристи англичани, г. Maule и лордъ Carrel, се е организиралъ въ Лондонъ единъ специаленъ сѫдъ за бракоразводи. Конституирането на този сѫдъ се дължи на гласуването на единъ новъ законъ „Matrimonial Causes Act", който предвиждалъ отдѣляне на тѣлата въ случай на прелюбодеяние, нечовѣчно отнасяне, или напускане на мѣстожителство.

Сѫщевремено, окончателно разтрогване на брака последвало само тогава, когато прелюбодеянието е било отекчено съ бигамия, двуженство, кражба или други тежки престѫпления. Иначе, закона си оставалъ много тѣсенъ. Напримѣръ: една жена, която е сварила мѫжа си въ флаграндели т. е. прелюбодеяние на мѣстото на престѫплението — не можела да иска разводъ. Трѣбвало мѫжътъ ѝ да стане виновенъ и за бигамия — двуженство.

Интересно е да се знае какъ така, законодателството въ Англия, което винаги и въ всички посоки на обществения животъ се е развивало съ огледъ на времето, и винаги е било сочено като обектъ на обща адмирация, е можало да запази този законъ до 1923 г. Едва на тая дата английското законодателство е признало прелюбодеянието като достатъченъ мотивъ за разводъ.

18 Сѫдилища за 45 милиона жители.

Тая реформа въ английското законодателство, не е могла да отстрани всички несъобразности въ тая материя. Така напр.: цѣла Англия, която брои 45 милиона жители, едва има 18 сѫдилища упълномощени да се занимаватъ съ бракоразводни дѣла. Това, безпорно, прави развода недостѫпенъ за беднитѣ, още повече, че тия, що водятъ подобни дѣла, сѫ длъжни още отъ начало да депозиратъ доста голѣми суми, и на собствени разноски да доведатъ свидетелитѣ си.

Проектъ за реформа.

Както казахме по-горе тия, които водятъ тая кампания въ полза на развода, сѫ членове отъ женската работническа партия, воглаве съ Miss Margaret Bonfield, жена на бившъ министеръ.

Тѣ искатъ всички английски сѫдилища да се занимаватъ съ бракоразводни дѣла и да има специални областни сѫдилища за беднитѣ. Осѫждането на единъ отъ съпрузитѣ на една или по-вече години затворъ да бѫде причина за разводъ. При сегашното положение единъ отъ съпрузитѣ, ако и да е осѫденъ на доживотенъ затворъ, не дава право на другия да иска разводъ въ Англия. И най-после, алхолизма да бѫде тоже една отъ причинитѣ за разводъ. Тая последната причина, действително, би била цѣло новаторство за англичанитѣ, които, както знаемъ, не се числятъ между въздържателитѣ—нито между умѣренитѣ пиячи или консуматори на алкохолъ. Когато нѣкой прочете нашия Екзархийски уставъ по тая материя, не може да не остане подъ впечатлението, че ние сме много, много либерални въ това отношение, и все пакъ има недоволство въ смисъль, че се иска още да бѫде разширенъ, да стане още по либераленъ закона за развода.

Противницитѣ на това течение въ Англия казватъ: „който улеснява развода, съдействува за националното разложение и морално падение на народа", и че, „манията на бракоразвода, която бушува днесъ въ Америка, ще пусне корени и въ Англия". Интересното въ случая е, че тия дѣла се гледатъ публично, и че вестницитѣ помѣстватъ дълги статии върху подробноститѣ, повече или по-малко отвратителни и скандалиозни, които страстно се следятъ отъ читателитѣ.

Вестницитѣ не се задоволяватъ само съ изнасяне не имената на странитѣ, ами имъ даватъ дори адреситѣ, — за да нѣма подозрения. Правени сѫ много опити, за да се отстранятъ злоупотрѣбленията, но англичанитѣ държатъ по-вече на свободата на печата отколкото на тайнитѣ на частния животъ. Ако правителството на Магдоналда не падне въ разстояние на една година, вѣрва се, че тая реформа ще бѫде прокарана идната год. чрезъ парламента.

Прот. П. Икономовъ

За християнина.

Не се позволява на малолѣтни деца да ставатъ възприемници (кръстници). Смисълътъ на възприемничеството е този. — Понеже у насъ се кръщаватъ малолѣтни, и влизатъ въ купела, наистина, безъ лични свои грѣхове, но и безъ съзнание за величието на тоя актъ, кръстникътъ (като поржчитель предъ Бога) дава клетва за вѣрность въ вѣрата и поема отговорность предъ църквата и Бога за бѫдащия добъръ животъ на кръщавания. Не може малолѣтенъ кръстникъ да се кълне, че ще опази въ вѣрата малолѣтния си кумецъ!

* * *

За черковно служене се употрѣбяватъ свѣщи, приготвени въ чер-

изпълнението на Неговитѣ заповеди и чрезъ светостьта на своя животъ, свещеникътъ взема други просфори, за да извади отъ тѣхъ части за тѣхно възпоминание, полага ги на сѫщия дискусъ при сѫщия Св. хлѣбъ, който изображава самаго Господа, тъй като и сами тѣ сѫ горѣли отъ желание да бѫдатъ на всѣкѫде съ своя Господъ. Свещеникътъ изважда отъ втората просфора частица за споменъ на Пресвета Богородица и я слага отдесната страна на св. хлѣбъ, като произнася изъ Давидовия псаломъ: „Застана Царицата отдесно на Тебе, облечена въ позлатени дрехи, преукрасена". Взема трета просфора, за споменъ на светиитѣ, и съ сѫжото копие изважда отъ нея деветь частици въ три реда, по три въ всѣки. Изважда първата частица въ името на небеснитѣ безплътни сили, втората въ името на Иоана Кръстителя и всички пророци, третята въ името на св. апостоли и съ нея завършва първия редъ и чинъ на светиитѣ. Следъ това изважда четвърта частица въ име на св. отци, пета—въ име на мѫченицитѣ, шеста въ име на преподобнитѣ и богоносни отци и майки и съ това завършва втория редъ и чинъ на светиитѣ. Следъ това изважда седма частица въ име на чудотворцитѣ и безсребреницитѣ, осма въ име на богоотцитѣ Иоакима и Анна и на светията, чийто е деня; девета въ име на Иоанна Златоуста или Василия Велики, споредъ това, чия литургия се извършва него день. И съ това завършва третия редъ и чинъ на светиитѣ, и слага всичкитѣ деветъ частици на светия дескусъ до светия хлѣбъ отлѣвата му страна. И Христосъ се явява между своитѣ най-близки, Обитаващиятъ между светиитѣ се вижда видимо между своитѣ светии — Богъ средъ богове, човѣкъ между човѣци. Отъ четвъртата просфора свещеникътъ изважда частици за поменуване всички живи, като започне отъ Митрополита, православнитѣ епископи и патриарси, за царя, за всички живущи на всѣкѫде православни християни и най-после за всѣкого отъ тѣхъ поименно. Най-после свещеникътъ взема последнята просфора и изважда отъ нея частици за споменъ на всички починали, като въ сѫщото време се моли за прощение на греховетѣ имъ, започвайки отъ патриарситѣ, царетѣ, създателитѣ на храма, архиерея, който го е рѫкоположилъ, ако той вече е въ числото на починалитѣ, и до последния християнинъ, като изважда отдѣлна частица въ името на всѣкого, когото той иска да спомене или за когото е билъ помоленъ да го спомене. Въ заключение на всичко изпросва и за себе си прошка за всичко и сѫщо изважда и за себе си частица и всички тия частици ги слага на дискуса при сѫщия св. хлѣбъ къмъ долния му край. По такъвъ начинъ, около тоя св. хлѣбъ, тоя агнецъ, изобразяващъ Самаго Христа, е събрана цѣлата Негова църква, и тържествуващата на небесата, и воинствуващата тукъ. Синътъ Човѣшки се явява между човѣцитѣ, заради които Той се е въплотилъ и станалъ човѣкъ.

Свещеникътъ се покланя къмъ жертвеника, като че ли се покланя на самото Христово въплощение, и приветствува въ тоя видъ на хлѣба, лежащъ на дискуса, появяването на Небесния Хлѣбъ на земята, и го приветствува съ кадене на тимиамъ, като предварително благослови кадилницата и чете надъ нея молитва: „Кадило ти принасяме, Христе, Боже нашъ, за миризма на духовно благоухание, което като приемешъ въ наднебесния си жертвеникъ, изпрати ни благодатьта на Твоя Пресвятий Духъ".

И свещеникътъ мисленно се пренася въ времето, когато се е извършило Рождеството Христово, правейки миналото настояще, и гледа на жертвеника като на таинствената пещера, въ която въ онова време небето се е пренасяло на земята: небето станало пещера, и пещерата — небе. Като покади звездицата (две златни или позлатени дѫги съ звезда надъ тѣхъ) и я сложи надъ дискуса, гледа на нея като на звездата, която е свѣтѣла надъ Младенеца, изговаряйки думитѣ: „И като дойде звездата, застана отгоре, дѣто бѣ дѣтето". Гледа на св. хлѣбъ, отдѣленъ за жертвоприношение, — като на новородилия се Младенецъ. На дискуса гледа като на яслитѣ, въ които е лежалъ Младенеца; на покривкитѣ (покровци) — като на пеленитѣ, които сѫ покривали Младенеца. И като покади първия покровецъ, покрива съ него светия хлѣбъ съ дискуса, като произнася псалома: „Господъ се възцари, облече се въ красота, облече се Господъ въ сила и се препаса"... и проч. — псаломъ, въ който се възпѣва дивната висота Господня. Като покади втория покровецъ, покрива съ него светата чаша, казвайки: „Твоето благодѣяние, Христе, покри небесата и съ Твоето прославяне е изпълнена земята". Като вземе голѣмия покровецъ, наричанъ св. въздухъ, и го покади, покрива съ него и дискуса и чашата заедно, просейки отъ Бога да ни покрие съ покрива на своето крило. Свещеникътъ и дяконътъ се покланятъ на св. хлѣбъ, както се поклонили пастиритѣ — царе на Новородения Младенецъ, и кади предъ пещерата, изобразявайки съ това кадене онова благоухание на ладанъ и смирна, които били донесени заедно съ злато отъ мѫдрецитѣ.

Прев. свещен. Ст. п. Юрдановъ
(Следва).

Печ. „Взаимность" на Ив. Пройковъ
ул. „Цариградска" № 17.

ковна ливница отъ чистъ пчеленъ восъкъ.

Съображения.

1. Пчелния восъкъ, по своята чистота и благоухание е достоенъ даръ за Бога. Чистия пламъкъ отъ восъчната свѣщь символизира вѣрата на преданния християнинъ, крияща се въ чисто (въ нравственъ мисълъ) тѣло. И както свѣщьта изгаря отъ пламъка, така и сърдцето на вѣрующия гори съ нетлѣнния пламъкъ на Божествената вѣра.

2. Свѣщьта, приготвена отъ парафинъ, външно изглежда красива, както всѣка вещь, приготвена за търговия и спекула. Но, запалете я, и ще видите, че тя бързо омеква въ ржката ви и се прегъва, гори съ мъждивъ пламъкъ, покапва по пода и по дрехитѣ на тоя, който я държи, и изпълва въздуха съ миризма на горяща лой и частици отъ недогорѣла осаждена материя, които се полѣпятъ по дрехи, икони и стѣни.

3. Главното приходно перо на черквата иде отъ продажба на восъчни свѣщи. Некрасивата конкуренция съ парафинови свѣщи причинява чувствителни материални загуби на черквата. Нека бждемъ добри християни, и да горимъ въ черква само черковни свѣщи. Единственото възражение противъ черковната свѣщь е, че тя е по-скжпа отъ тия, които продаватъ евреитѣ. Това възражение е вѣрно, но е слабо. То се знае, че винаги добрекачественото е по-скжпо отъ лошото. При това всѣки може да вземе по-дребна свѣщь отъ чистъ восъкъ, а не цѣла копраля отъ парафинъ, която ще гори половинъ часъ (да речемъ при вѣнчание) и подиръ това ще се чудишъ де да я държишъ и какво да правишъ съ нея.

* * *

Въ Варна нѣкои християни иматъ непохвалната привичка да разхождатъ трупа на свой близъкъ покойникъ изъ улицитѣ на града. За да се изкорени тоя езически обичай у насъ, черковнитѣ настоятелства предвиждатъ двойни такси за подобни непочтени разходки съ трупове. Но нищо не помага! Оня който може, плаща тия високи такси и разкарва и покойника, и почитателитѣ му, и свещеника тамъ, дето си ще. Дюкянътъ на покойника билъ на оня край на града, трѣбва да се мине покрай него! По-рано живѣлъ въ нѣкоя кжща край гарата, и сжщо тамъ ще минемъ! Този пъкъ си попийвалъ въ еди коя кръчма, — трѣбва да го заведемъ да се прости съ това заведение. Това сж груби факти. Защо кощунствувашъ? Защо всѣвашъ съблазнъ? Защо пренасяшъ смисъла на погребението отъ храма на улицата? Защото и бѣдния, като види тия „разходки", а не може да плати установенитѣ такси, роптае и хули черквата, която била само за богатитѣ, безъ да разбира че двойни такси се искатъ не за да се печели, а дано се премахне този кощунственъ, езически, безсмисленъ обичай.

* * *

По-голѣмата частъ отъ нашето богослужение и до днесъ се извършва на черковнославянски езикъ. Този езикъ се поддържа не само за това, че е „езикъ свещенъ на нашитѣ деди", че той крепи връзката между славянскитѣ народи (връзка отъ която теоритически ние не можемъ да се откажемъ), но още и за това, че *нѣмаме добъръ преводъ на богослужебнитѣ книги.* А съ такъвъ преводъ ние, по-чисто технически причини — скжпотия, мжчнотии, свързани съ това крайно сериозно дѣло и т. н. — не можемъ се сдоби и следъ 25 години. Ето защо редакцията на вестника намира за добре, макаръ и не съвсемъ въ реда на вестникарскитѣ традиции — редовно да дава превода на най-общо употрѣбителнитѣ църковно-богослужебни думи. Читательтъ, който запазва вестника, ще има въ края на краищата единъ малъкъ речникъ, който ще го ползува добре въ черква.

* * *

Абие — скоро, тутакси, веднага.
Авва — (сирск.) — Отецъ (Гал. 4. 6.)
Агнецъ — (невиненъ, чистъ) — агне.
Адамантъ — (гръц.) най-якъ, скъпоцененъ камъкъ.
Аки — като че, подобно.
Акриди — (гръц.) родъ насѣкоми, употрѣбявани на изтокъ за храна; споредъ други — дървесина или родъ трева наречена *малатра* (Мар. 1. 6.)
Алавастръ, — камъкъ и каменна плоча, върху която пишели; сжщо и камененъ сждъ (Мар. 14.)
Алекторъ — пѣтель
Аллилуіа — (сложна дума галлелу — хвалете, и Ягъ — Богъ) — хвалете Бога.
Аминъ — наистина, вѣрно, бжди, да бжде.
Амо — кжде
Анатема — отсичане, отлжчване и предаване на Бож. сждъ.
Ангелъ — пратеникъ, известитель.
Антихристъ — противникъ на Христа.

(Следва).

Братственъ животъ.

* * *

Дневния редъ на годишния свещенически епархийски съборъ, който ще се състои на 14 и 15 юлий т. г. въ гр. Варна, одобренъ отъ Негово Високопреосвещенство св. Варненския и Преславски Митрополитъ г. г. Симеонъ, е:

1. Панихида за починалитѣ и молебенъ за живитѣ братчици отъ епархията.
2. Откриване на събранието.
3. Провѣрка на пълномощнитѣ;
4. Изборъ на секретарь на събранието;
5. Приемане дневния редъ на събранието;
6. Отчетъ на братственото епархийско настоятелство;
7. Издаване и списването на епархийския органъ;
8. Докладъ на касиера на епархийското н-ство;
9. Изборъ на комисии за провѣрка на братственитѣ смѣтки и библиотека;
10. Докладъ на тия комисии;
11. Разискване по докладитѣ и отчета;
12. Докладъ по посмъртната каса по дадения проектъ отъ централния секретариятъ и разискване по него. Докладва свещеникъ Ст. п. Юрдановъ;
13. Преценка на съюзния органъ. Докладва свещен. Илия Георгиевъ;
14. Балканска станция;
15. Приемане бюджета за братствената 1932/1933 г.;
16. Изборъ на двама делегати за конгреса;
18. Рефератъ отъ протойерей П. Икономовъ на тема: *„Безбожническото Социалистическо движение"*:
18. Разни.

За свикване на епархийския годишенъ съборъ Св. Митрополия е издала окржжно писмо до председателитѣ на околийскитѣ братства.

* * *

На 16 того се е състояло годишното околийско събрание на Шуменското околийско свещеническо братство. На събранието е изнесенъ рефератъ отъ свещеникъ Методий Д. Милчевъ на тема: *„Енорийския свещеникъ въ борба срещу болшевишката безбожническа пропаганда"*. Както по своето съдържание, така и по своята форма, реферата е произвелъ отлично впечатление у братчицитѣ, вследствие на което се решило отъ събранието да бжде напечатанъ съ срѣдствата на братството и да се пръсне безплатно между народа.

Избрани сж за делегати за годишното епархийско събрание:

свещеникъ Димитъръ п. Василевъ,
„ Методи Д. Милчевъ,
„ Никола Христовъ,
„ Тодоръ Байковъ и
„ Никола Ставревъ

Станалъ е изборъ и за настоятелство на братството и контролна комисия.

Зи подпомагане на децата на трагично загиналия членъ отъ братството свещеникъ Петъръ Боневъ, братчицитѣ решили да имъ се удържатъ отъ заплатитѣ за м. августъ по 50 лв. и се предадатъ по принадлежность.

* * *

На 23 и 24 того се състоя годишното околийско свещеническо събрание на Варненското околийско братство при оповестения въ бр. 1 на вестника ни дневенъ редъ. За делегати на годишния епархийски свещенически съборъ сж избрани свещеницитѣ: Юрданъ Светославовъ, Серги Калита, Иванъ Вълковъ, Илия Георгиевъ и Христо Ивановъ.

Станалъ е изборъ и за настоятелство и контролна комисия, мандата на които, съгласно устава, е две годишенъ.

* * *

На сжщата дата е станало годишно околийско събрание въ Османъ-Пазаръ. Избранъ е за делегатъ свещеникъ Стефанъ Н. Стефановъ.

Отзиви и бележки

в. „Universul" съобщава, че евреитѣ отъ Буковина отправили молба до държавния подсекретарь г. Брандшъ, съ която искали да се отмѣни Недѣлята като день за почивка за евреитѣ, а за такъвъ да се приеме сжбота. Ние мислимъ, че евреитѣ сж отишли много надалече, и справедливи сж упрѣцитѣ на ромжнския печатъ, че незнаятъ какво искатъ и че това вършатъ за да зле атестиратъ държавата, която имъ е дала приемъ. Прочее, тѣ сж свободни да си празднуватъ когато си щатъ, но, въ една християнска държава, не могатъ и не трѣбва да искатъ това, което го има може би само въ Палестина.

* * *

Основнитѣ истини на нашата религия, бидейки мжчно разбираеми посрѣдствомъ разума, по-вечето ги приемаме посрѣдствомъ вѣрата, като неоспорими истини. Това обаче, не е пречило и не пречи на ученитѣ мжже да правятъ опити, до колкото това е възможно, вѣрата ни да бжде обяснима и чрезъ науката. Много учени мжже следъ дългогодишни проучвания и размишления сж се убедили чрезъ науката въ тия истини. Между тѣхъ се числи и великия американски ученъ - философъ — Едисонъ. Когато е билъ къмъ края на живота си, той е билъ запитанъ, какво забележително нѣщо се е случило въ неговия животъ. Той отговорилъ: *„Убедихъ се, и мога съ най-голѣма положителность да Ви заявя, че сжществува (единъ) задгробенъ—бждъщъ животъ за всички смъртни."* Великия пъкъ астрономъ--англичанина Исакъ Ніотонъ, когато е билъ запитанъ, какво мисли за възкресението на мъртвитѣ, и какъ ще се събератъ на ново въ едно тѣло елементитѣ които сж просмукани отъ земята, безъ да отговори нѣщо, веднага взелъ една шепа стърготини отъ желѣзо, размѣсилъ ги съ пепель и пѣсъкъ, и казалъ: „Кой е въ състояние да отбере желѣзнитѣ прашинки отъ тази смѣсь?" Никой не можалъ да му отговори. Тогава той взелъ единъ магнитъ, доближилъ го до тази смѣсь, и моментално всички желѣзни прашинки— стърготини, се залепили на магнита. Следъ това Ніотонъ добавилъ: *„Този, който е далъ тая магнитна сила на това безжизнено желѣзо, нима не ще има по-голѣма сила да събере тѣлата на умрѣлитѣ и да ги възкръси?"* Писателя Волтеръ, който се бѣ прочулъ на времето си съ своитѣ подигравки и цинизми по адресъ на клира и самото християнство, твърдѣлъ и силно вѣрвалъ, че е настжпилъ края на християнството. Това вѣрвали и неговитѣ ученици, които били закърмени съ неговитѣ идеи. Единъ отъ тѣхъ следъ като сж се завърнали отъ една екскурзия около Парижъ съ Волтера, отишелъ у дома си и записалъ въ албума си: *„умрѣ стария Богъ, да живѣе Волтеръ во вѣки"*.

Сто години следъ смъртта на Волтера, Lammenais, като прочелъ тия думи, прибавилъ: *„Волтеръ умрѣ, стария Богъ живѣе"*.

ХРОНИКА

Негово Високопреосвещ... св. Варненския и Преславский М... политъ г. г. Симеонъ посети гр. ... менъ. На св. Петдесетница е с... жилъ въ църквата „Св. Възнесе... а на другия день на св. Духъ... църквата „Св. Три Светители"... 21 того е посетилъ и гр. Прес... отъ кждето се завърна въ Варн...

Просветното благотворител... дружество „Православенъ домъ"... България има т. г. общото си... дишно събрание въ гр. Варна... св. Петдесятница, следъ Божес... ната литургия, Негово Преосвещ... ство Епископъ г. Андрей откри з... данието на дружеството въ сал... на св. Митрополия. Той поздр... събралитѣ се дружествени члено... отъ София и Варна и имъ поже... ползотворна работа за внасяне... вече свѣтлина и знание за упазв... народноснитѣ и вѣрски добро... тели, които сж основата за нар... ното ни добруване. Следъ това съб... нието изслуша съ внимание от... титѣ на братския и провѣрител... съвети, одобри ги и освободи ул... вата на дружеството отъ отго... ность. Гласува бюджета за ид... жествена година и редица въпро... свързани съ задачитѣ и цели... които си е поставило.

Заседанията на събора се при... чиха на 20 того — Св. Духъ,... което всички съ миръ и радост... разотидоха съ желание за още... въодушевена работа.

Изнесеното въ единъ варне... вестникъ за събора на това... жество, че събранията му били „... ни" и че е било сектанско дру... ство на „библиститѣ" е измисл... и злоядие.

Епархийскиятъ духов... сждъ отъ 6 юлий т. г. прекра... сждебнитѣ си заседания до м. ... темврий т. г.

Наша поща.

Получихме следнитѣ суми за в... ника отъ:

1. Свещен. Г. Ефендуловъ, с. Кара-Хюсеинъ, срещу 18 абонамента, издадена квитанция № 1 — 27. VI т. г. . . . . 36...
2. Свещен. П. Юрдановъ, с. Алваново, Е.-Джумайско, срещу 20 абонамента, издадена квит. № 2, — 27. VI т. г. . 39...
3. Свещен. Василий Яковъ, гр. Е.-Джумая, срещу 10 абонамента, издадена квитанция № 3, — 27. VI. т. г. . . . . 19...
4. Свещ. Ст. п. Юрдановъ, Варна, срещу 50 броя, продадени отъ ржка, издадена кв. № 4 — 27. VI. т. г. . . . . 2...
5. Свещен. Илия Георгиевъ, Варна, срещу 20 броя, продадени отъ ржка, издадена кв. № 4 — 27. VI. т. г. . . . . 2...
6. Свещеникъ Ив. Вълковъ, Варна, срещу 20 броя, продадени отъ ржка, издадена кв. № 5 — 29. VI. т. г. . . . . 2...
7. Свещен. Никола Атанасовъ, с. Комарево, Провадийско, срещу 10 екземпляра отъ 1 брой, издадена квит. № 6— 29. VI т. г. . . . . .
8. г. Мавро Янчевъ, гр. Провадия, за 10 екземпляра отъ 1 брой, квит. № 7, — 29. VI. т. г.
9. г. Жечо Ганчевъ, Варна, за 10 екземпляра отъ 1 брой, квит. № 8, — 29. VI. т. г. . .
10. Свещен. Дим. п. Параскевовъ, с. Гюнъ-аласж, Варненско, за 10 екземпляра отъ брой 1-ви, квит. № 9. — 29. VI. т. г. . . . . .

Следва.

Просимъ извинение отъ онези... чици, на които сме пропустна... волно да изпратимъ първия ... Пратихме имъ по една връзка, ... на всички.